

VALENTIN NICOLAU s-a născut în București, la 22 iunie 1960. A absolvit cursurile Facultății de Geologie-Geofizică, Universitatea București, în 1985. În 2009 a obținut titlul de doctor în Științele Comunicării. În iulie 1991 a fondat Editura Nemira. În 1994 a publicat prima carte și în 1998 i-a fost pusă în scenă prima piesă. În iulie 2002 a devenit Președinte Director General al Societății Române de Televiziune. Din septembrie 2006 este consultant pentru România al Grupului Lagardère. În ianuarie 2007 a înființat postul de radio Smart FM. Pentru scurte perioade a coordonat activitatea mai multor instituții din domeniul audiovizualului. Din octombrie 2007, începe activitatea didactică la Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu, Universitatea „Transilvania” din Brașov și la Universitatea București.

VOLUME DE TEATRU PUBLICATE:

Dacă aș fi un înger, Editura UNITEXT, 2000.

Ultimul împărat, Editura Polirom, 2001.

Mai jos de Figueras, Editura Nemira, 2006.

Taina îngerilor, Editura Nemira, 2009.

(www.valentinicolau.ro)

Valentin Nicolau

POVEȘTI DIN
AL NOUĂLEA CER

Teatru

NEMIRA

vecini care iau câte un obiect și ies. Din când în când, se produc încurcături și același obiect este disputat de doi vecini. La urmă, este luată și măsura, cu televizor cu tot. Camera s-a golit complet, a plecat și ultimul vecin. Liniște deplină.

VECINA: Somn ușor.

EROUL: Vise plăcute.

(Se aud bătăi în ușă. EROUL se ridică din pat, merge și deschide. Vorbește nedeslușit cu cineva de dincolo de ușă. EROUL se întoarce în pat.)

VECINA: Cine era?

EROUL: Pe tine te căuta.

VECINA: Dar eu stau la zece!

EROUL: Te vrea înapoi să urli, ca să-l faci fericit.

(VECINA se ridică în capul oaselor.)

CORTINA

august 2010

Cuprins

Aplauze pentru Lena	5
Aleluia	47
Povești din al nouălea cer.....	145

URBIS

We know
books

Coperta: Valentin NICOLAU

Ilustrația copertei: René Magritte, *La Victoire* (oil on canvas)
detalii copyright

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICOLAU, VALENTIN

Povești din al nouălea cer / Valentin Nicolau. -
București: Nemira Publishing House, 2012
ISBN 978-606-579-357-6

821.135.1-2

Valentin Nicolau
POVEȘTI DIN AL NOUĂLEA CER
© Nemira, 2012

Lector: Monica ANDRONESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-357-6

APLAUZE PENTRU LENA

(O ZI, APROAPE)

— piesă într-un act —

Personaje:**ELENA****DINU**

Acțiunea se petrece într-o vilă elegantă,
proprietatea celui care a câștigat.

SCENA 1

*Apare ELENA, grăbită să deschidă ușa de la intrare. În prag,
DINU o salută respectuos, scoțându-și pălăria. Poartă barbă
și părul cu cărare pe mijloc.*

DINU: Sărut-mâna, doamnă!

ELENA: Bună ziua! Soțul meu nu este acasă. Vine mai târziu.

DINU: Doamnă, pe dumneavoastră vă caut. Mă numesc Dinu...

ELENA: Vă știu de la televizor. Și din poveștile soțului meu, evident, doar sunteți amici. Sunteți om de afaceri. Domnul Dinu...

DINU: Mă cunosc destul de bine, doamnă. Am venit pentru că...

ELENA: Dar, v-am spus, soțul meu nu s-a întors încă, e prea devreme.

DINU: Știu. Însă nu pe el îl caut. Cu dumneavoastră...

ELENA: A pățit ceva?!

DINU: Nicidecum. Ne-am despărțit acum douăzeci de minute, era în formă. Am de discutat cu dumneavoastră o problemă... delicată. Putem intra?

ELENA: Sigur, scuzați-mă, m-am speriat o clipă. *(Venindu-și în fire rămâne, totuși, în cadrul ușii, blocând accesul în casă.)* Spuneți-mi aici, ca să nu mai pierdem timpul.

DINU: Cred că, totuși, e mai bine să intrăm. Subiectul e special, delicat și... Credeți-mă. Altfel, n-aș insista.

(Deloc convinsă, ELENA se mută din cadrul ușii, lăsându-l pe DINU să pătrundă în hol. Închide ușa în urma ei și trece pe lângă el, spre sufrageria care, mobilată cu lucruri scumpe, este dominată de un tablou mare, ce-l înfățișează pe soțul ELENEI vorbind la tribuna Parlamentului. Pe un alt perete sunt multe fotografii de-ale ELENEI, iar în colțul camerei, pe un manechin, o rochie fastuoasă – un costum dintr-un spectacol de teatru. Sub fotografii este o măsută de machiaj care completează zona dedicată amintirilor din teatru. ELENA se așază pe un fotoliu și îl invită și pe DINU să facă la fel. DINU, rămas în picioare, privește tabloul.)

ELENA: Vă rog, așezați-vă.

(DINU se uită la tabloul de pe perete. ELENA sună clopoțelul, chemând servitoarea.)

DINU: Soțul dumneavoastră e un orator excelent.

ELENA: Am uitat că i-am dat liber! *(Se ridică din fotoliu.)* Scuzați-mă, vreți ceva, o cafea, apă...?

DINU: După.

ELENA: Nu prea înțeleg. Tot așa cum nu înțeleg ce poate fi așa delicat, încât să fie nevoie...

DINU: Doamnă, am să fiu direct.

ELENA: Vă ascult.

DINU: Am marea plăcere să vă anunț că sunteți proprietatea mea.

ELENA: Ce?!

DINU: Pentru 24 de ore, dumneavoastră, împreună cu toate bunurile soțului, sunteți proprietatea mea.

ELENA: Eu... bunuri... proprietate?!

DINU: A mea. V-am câștigat la poker sau, mai bine zis, soțul dumneavoastră v-a pierdut. Nu mai avea bani și a ținut morțiș să pluseze o sumă uriașă. Atunci mi-a semnat o chitanță. Un act cu martori...

ELENA: Poftim?! Eu, pe o chitanță?!

DINU: Și casa. Și mobilele, mașinile, bijuteriile... Tot!

ELENA: Ieșiți afară! Nu v-ar fi rușine! Ieșiți până nu-l chem pe soțul meu. O să...

DINU: O să confirme. Sunați-l, vă rog!

ELENA: Chem Poliția!

DINU: M-am gândit că e posibil să aveți o reacție emoțională. Am prevăzut în actul notarial pe care l-am încheiat cu soțul dumneavoastră înainte să vin aici că, în cazul în care veți

refuza, averea care altfel mi-ar fi aparținut, împreună cu dumneavoastră, numai o zi, va deveni proprietatea mea pe veci. În plus, mi-e teamă că presa va afla de năzbătia soțului și... cariera lui de politician se va sfârși brusc și lamentabil. S-a mai scris în ziare despre pasiunea lui pentru jocuri de noroc și femei tinere, dar până acum a scăpat ieftin.

ELENA: Ce om de nimic sunteți!

DINU: Așa cum mă vedeți, sunt proprietarul dumneavoastră pentru 24 de ore, distinsă doamnă.

ELENA: E o glumă... Vă bateți joc!

DINU: Mă bucur să vă cunosc și nu-mi pare rău că v-am prețuit la o sumă exorbitantă. Meritați.

(Revenindu-și o clipă, ELENA se ridică, ia telefonul mobil și formează un număr.)

ELENA: Javă!... La dumneavoastră mă refer, că ăstălalt nu răspunde.

DINU: O să răspundă, are în contract obligația să vă lămurească, să...

ELENA: Mitocan!

DINU: Să vă convingă.

(ELENA continuă să apeleze numărul de telefon.)

ELENA: Miști!

DINU: Sunt om serios. O să vedeți, o să mă cunoașteți și-o să vă convingeți că sunt o persoană onorabilă.

ELENA: Alo? E adevărat ce mi-a spus escrocul ăsta?... Mă liniștesc, numai spune-mi că e doar o glumă proastă, o poantă de-a voastră, făcută la beție... Ce?! Tu ești în toate mințile?!...

(În acest timp, DINU se plimbă prin cameră examinând obiectele, calitatea lor, ca și cum ar vrea să le stabilească prețul, dacă tot sunt ale lui. Dă drumul la televizor și se așază în fotoliu.)

DINU: Foarte comod! Câtă tihnă!

(ELENA termină de vorbit la telefon. E devastată. Rămasă cu privirea în gol, pare să calculeze cum să procedeze.)

ELENA: Cred că am cedat nervos.

DINU: Mă bucur că ați înțeles situația. Ați evaluat toate posibilitățile?... N-aveți de ales, e corect calculul dumneavoastră, vă confirm. Unei femei care nu a mai avut serviciu de unsprezece ani și care s-a obișnuit cu luxul i-ar veni greu... Nu v-aș vedea în Gara de Nord cu o bocceluță, luând trenul aiurea...

ELENA: Încetați!... vă rog.

DINU: Am să vă spun un secret, poate o să vă fie mai ușor. Prietenul meu, soțul dumneavoastră, era dispus să-mi dea totul și pentru o săptămână, doar să-i semnez chitanța și să poată continua jocul. Eu am insistat să fie doar pentru o zi. Știți, mă plictisesc repede... Iar căsnicia nu e o experiență nouă pentru mine.

ELENA: Sunteți înșurat, din câte știu.

DINU: A treia oară. Dar sunt fidel. Pe parcursul celor trei căsnicii am avut aceeași amantă.

ELENA: De prost-gust!

DINU: Poftim?

ELENA: De ce faceți asta? Ca să-l umiliți? De ce vreți să vă bateți joc de mine, de noi?

DINU: Soțul dumneavoastră nu cred că este atât de afectat pe cât credeți.

ELENA: V-a făcut vreun rău, e o răzbunare?

DINU: Doamnă, eu sunt om de afaceri, nu am asemenea abordări... Dacă lucrurile s-au lămurit, aș vrea să ne fixăm ceasurile și să dăm drumul celor douăzeci și patru de ore de armonie și fericire. De acord?... Ne tutuim?... Cum vă spune prietenul meu în intimitate?... Lena, așa-i? L-am întrebat, fiindcă am anticipat că asta va fi ultimul obstacol. Deci Lena, dragă, acum chiar că aș bea o cafea.

ELENA: Nu vreți să o scurtăm? Haideți în dormitor să terminăm odată cu tot circul ăsta!

DINU: Lena, spune-mi „tu” și fă-mi toate poftele.

ELENA: Du-te dracului!

DINU: Ai văzut că poți?

ELENA: Cândva, într-o cameră de spital, o fată care venise, ca și mine, pentru chiuretaj mi-a povestit că rămăsese gravidă în urma unui viol. Povestea niște grozăvii cu o seninătate care mă înspăimânta și mai tare. Când a fost să ne despărțim, în loc de „la revedere” mi-a spus: „Știi cum scapi de un viol?...

Te lași violată!“ A trebuit să treacă mulți ani ca să ajung să-i dau dreptate.

DINU: Exact! Minunat! Sunt convins că o să ne înțelegem de minune.

ELENA: Vă rog eu frumos, hai să terminăm cât mai repede!

DINU: Sunt eu, Dinu, spune-mi pe nume!

ELENA: Te rog, nu mă mai chinui. Hai să facem ce vrei și să încheiem. Simt că înnebunesc!

(ELENA, într-o evidentă stare de încordare, începe să se dezbrace mecanic.)

DINU *(privind-o admirativ):* Și el zicea că ești frigidă, că te-ai veștejit... N-aș zice... Fii drăguță, aș prefera să-mi faci o omletă, așa cum îi place lui. Cu costiță prăjită... Unde-i baia? *(Deschide o ușă.)* Uite c-am nimerit, parc-aș fi la mine acasă. De fapt, sunt la mine acasă! *(Se întoarce privind încă o dată portretul din sufragerie, apoi intră în baie.)* Dă-mi, te rog, chiloți și ciorapi curați. Și restul de haine, evident. Lejer, de casă... Tihnit.

SCENA 2

DINU are înfățișarea ușor schimbată: barba rasă, doar cu mustață, părul dat pe spate – după chipul din tabloul care

domină sufrageria. Stă la masă îmbrăcat într-un halat de casă elegant și mănâncă.

DINU: Delicioasă omletă! Nevastă-mea n-o face așa de bună.

ELENA: Nici primele două?

DINU: Niciun dubiu, peste! Nici cum o face...

ELENA: Amanta?

DINU: Exact. Peste ea.

ELENA: Atunci, m-am liniștit. Așa m-a făcut pe mine mama, să n-am concurență la omlete!

DINU: Cu costiță prăjită! Draga mea, nu mi-ai spus cum îmi stă. *(Își privește halatul, apoi ridică ochii spre tablou.)* M-am gândit că o să-ți fie mai ușor dacă semăn cu el, cât de cât. Ce zici? Aducem?

(ELENA citește preocupată un SMS. Aruncă telefonul pe masă.)

ELENA: Jigodie! Stai liniștit, la el mă refeream. Mi-a dat un mesaj: „Iartă-mă!”

DINU: Știu, eu l-am rugat. M-am gândit că o să-ți facă plăcere dacă va fi delicat.

ELENA: Delicat?! Și asta a fost o clauză în contractul notarial?

DINU: Crede-mă, nu. Sărut-mâna pentru masă! Gătești excelent!

ELENA: Doar când nu e plecată femeia de serviciu.

DINU: Știu, e ziua ei liberă, de-asta am și ales momentul.

ELENA: Și ce mai știi tu, ce-ai mai planificat tu? Ce-ai mai anticipat tu?

DINU: Sâmbătă, după un mic dejun târziu, mai degrabă prânz, ar merge o cafeluță, cum îți spuneam mai adineauri... Am uitat! *(Se ridică în grabă și intră în baie, de unde iese imediat cu hainele și pantofii pe care îi purtase la venire. Rămâne dezorientat, căutând cu privirea în jur. Se duce în holul de la intrare și le așază cu grijă pe un scăunel.)*

ELENA: Ai zis ceva... Că sunt frigidă.

DINU: Eu doar am infirmat ce spunea...

ELENA: Că sunt trecută... Ți-a zis el asta?

DINU: Discuții banale, la masa de joc.

ELENA: De față cu toată lumea?!

DINU: Pokerul se joacă în patru. Asta-i formula ce-a mai uzuală și mai plăcută. Dar se poate și în doi.

ELENA: Ce ticălos! Dar și tu... și mai și! La un ticălos, un ticălos și jumătate!

DINU: Dacă asta te răcorește și-ți face bine, nu mă supăr. Cafeaua?

ELENA: Și ce mai povestea la masa de joc?

DINU: Nimicuri. Aiurelile de zi cu zi... Sunt convins că și cafeaua o faci mai bună decât...

ELENA: Amanta.